

Nummer 24	15. December 1909	58. Aargang

Menneskets Oprindelse.

„Gud skabte Mennesket i sit eget Billede".

Tid efter anden kommer der Forespørgsler angaaende den Opfattelse, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har af Spørgsmaal, der, om de end ikke have særlig Betydning som Lærdomspunkter, dog ere nær forbundne med Salighedens Grundprincipper. De sidste Forespørgsler af den Slags, som ere rettede til os, angaa Menneskets Oprindelse. Vi tro, at en Redegjørelse for den Opfattelse, Kirken har om dette Emne, vil være baade passende og gavnlig.

Naar vi nu besvare dette Spørgsmaal, ere vi vel vidende om, at vi ikke fremføre noget nyt, og det er heller ikke vor Mening. Det vi ønske at fremstille, er Sandheden, den evige Sandhed, og dens Grundvold er gammel. Ved at fortælle Sandheden saaledes, som Gud har aabenbaret den, gjentage vi kun Kirkens oprindelige Opfattelse angaaende nævnte Spørgsmaal, og vi anbefale den til deres Bifald og Antagelse, som føle sig paavirkede til at slutte sig til den.

Bibelen fortæller: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, i Guds Billede skabte han det; Mand og Kvinde skabte han dem". I disse simple og tydelige Ord har første Mosebogs inspirerede Forfatter fortalt hele Verden Sandheden om den menneskelige Families Oprindelse. Da Moses, den profetiske Historiker, om hvem der sagdes, at han var „oplært i al Ægypternes Visdom", fremkom med denne betydningsfulde Udtalelse, var det ikke hans egen Opfattelse, maaske ind-

vunden ved videnskabelige Undersøgelser og Kjendskab til de ældgamle Folkeslags hemmelighedsfulde Lære. Han talte som Herrens Mund, og hans højtidelige Udsagn var gjældende for alle Tider og for alle Folk. Ingen efterfølgende Sandhedsaabenbarer har modsagt Israels store Leder og Lovgiver; tvertimod have Alle, som senere have talt angaaende det samme Emne, sluttet sig til denne simple og guddommelige Udtalelse. Men det kunde heller ikke være anderledes; thi Sandheden har kun eet Udspring, og alle himmelske Aabenbaringer staa i fuld Harmoni med hverandre. Himlens og Jordens almægtige Skaber viste Moses enhver Ting, henhørende til denne Planet, tilligemed det, som henhører til Menneskets Skabelse, og den autentiske og autoriserede Erklæring til Israels Hus af den mægtige Profet og Seer blev derfra givet til den hele Verden, iklædt de simple og ligefremme Ord: „Gud skabte Mennesket i sit eget Billede". (Se 1. Mos. 1,27; Den kostlige Perle — Moses 1,27—41.)

Skabelsen var dobbelt: først aandelig, dernæst timelig. Denne betydningsfulde Sandhed har ogsaa Moses tydeligt lært os, meget tydeligere end den findes i den meget ufuldkomne Oversættelse i den Bibel, der nu bruges. I denne er der tydeligt nok henvist til, at en aandelig Skabelse fandt Sted forud for en timelig; men Beviserne ere ikke nær saa klare som de, der findes i andre Optegnelser, der af de Sidste-Dages Hellige betragtes som lige saa autentiske som de jødiske Skrifter. Den Dunkelhed, der tildels hviler over fornævnte Spørgsmaal, har uden Tvivl sin Grund i, at der er „mange tydelige og ypperlige Ting tagne bort af Bogen"; Mormons Bog underretter os om, at de ere blevne borttagne fra Bibelen ved dens Overlevering ned igjennem de forskjellige Aarhundreder. (Se 1. Nephi 13, 24—29.) En Del af det, der er gaaet tabt, har Profeten Joseph Smith ved Hjælp af Guds Aands Aabenbarelse erstattet ved en Revision af den hellige Bog, og Resultatet er blevet, at der i den Kostelige Perle er givet en mere fuldstændig Beretning om Skabelsen end den, der findes i den omtalte Mose Bog. Læg saaledes Mærke til følgende Citater:

„Og nu siger jeg dig, at disse ere Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes paa den Dag, da jeg, den Herre Gud, skabte Himmelen og Jorden.

Og enhver Plante paa Marken, førend den kom i Jorden, og enhver Urte paa Marken, før den voxede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, hvorom jeg har talet, aandelige, før de blev naturlige paa Jordens Overflade; thi jeg, den Herre Gud, havde ikke ladet regne paa Jorden. Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem; og der var endnu intet Kjød paa Jorden, ej heller i Vandet, ej heller i Luften.

Men jeg, den Herre Gud, talede, og der opgik en Damp af Jorden og vandede hele Jordens Overflade.

Og jeg, den Herre Gud, dannede Mennesket af Jordens Støv og blæste Livets Aande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende Sjæl, det første Kjød paa

Jorden og ligeledes det første Menneske. Desuagtet vare alle Ting skabte før; men de vare aandelig skabte og dannede efter mine Ord". (Se den Kostelige Perle — Mose Bog 3, 4—7. ogsaa 1. og 2. Kap. sammenlignet med Første Mos. 1. og 2. Kap. i Bibelen).

Da de to Punkter — Menneskets Skabelse i Guds Billede og Skabelsens dobbelte Natur — nu ere blevne forklarede, ville vi spørge: Hvorledes var Menneskets Skikkelse aandelig og legemlig, da det først var skabt? Som et Hele er svaret hertil givet i de Ord, vi have valgt som Text for denne Artikel: „Gud skabte Mennesket i sit eget Billede". Men i Mormons Bog er det mere nøjagtigt fortalt: „Ja, alle Mennesker bleve i Begyndelsen skabte efter mit eget Billede". (Ether 3, 15.) Det er Faderen, som taler. Dersom vi derfor kunne udfinde alt Kjøds Aanders Faders Skikkelse eller Form, da skulle vi sættes i Stand til at se det oprindelige Menneskes Form og Skikkelse.

Jesum Kristum, Guds Søn, er „hans Herligheds Glands og hans Væsens udtrykte Billede". (Heb. 1, 3). Han vandrede her paa Jorden som et Menneske, som en fuldstændig Mand og svarede paa et Spørgsmaal, der blev stillet til ham: „Hvo mig har set, har set Faderen". (Joh. 14, 9). Dette alene maa være nok til at løse Problemet tilfredsstillende for hvert alvorligt og tænkende Sind. Slutningen er uimodsigelig den, at dersom Guds Søn er sin Faders udtrykte Billede eller ligner Faderens Person, da maa visselig Faderen være i en Mands Skikkelse; thi Guds Søn optraadte som en Mand, ikke alene i hans jordiske Liv, men ogsaa før hans jordiske Fødsel og efter hans Opstandelse. Det var i den Skikkelse, at Faderen og Sønnen som to Væsener viste sig for Joseph Smith, da han som en 14 Aar gammel Dreng havde sit første Syn. Derfor, hvis Gud skabte det første Menneske i sit Billede og efter sin Lignelse, saa maa dette Menneske have været lig Kristus og lig Mennesker i Kristi Dage saavelsom i vore Dage. At Mennesket var i samme Lignelse som Kristus er bestemt sagt i Mose Bog (Den Kostelige Perle), idet der læses: „Og jeg, Gud, sagde til min Enbaarne, som var hos mig fra Begyndelsen: Lader os gjøre Mennesket i vort Billede, efter vor Lignelse, og det skete saa . . . Og jeg, Gud, skabte Mennesket i mit eget Billede; i min Enbaarnes Billede skabte jeg ham; Mand og Kvinde skabte jeg dem". (Mose Bog 2, 26—27.) Jesu Fader er ogsaa vor Fader. Denne Sandhed lærte Jesus selv sine Disciple, da han lærte dem at bede: „Vor Fader, du, som er i Himlene osv." Dog er Jesus den førstefødte iblandt alle Guds Sønner — den førstefødte i Aanden, men den eneste i Kjødet. Han er vor ældste Broder, og lig ham ere ogsaa vi i Guds Lignelse. Alle Mænd og Kvinder ligne den store universelle Fader og Moder og ere i Sandhed Sønner og Døtre af Gud.

„Gud skabte Mennesket i sit Billede". Dette gjælder saavel Aanden

som Legemet, hvilket sidste kun er en Klædning for Aanden, og de to tilsammen udgjøre en Sjæl. En Mands Aand er i Skikkelse af hans Legeme, og alle Skabningers Aander ere i Skikkelse af deres eget Legeme. Ogsaa dette er bleven tydeligt lært os af Profeten Joseph Smith. (Se Pagtens Bog 77, 2.) Her findes yderligere Beviser for dette Faktum. Mere end 700 Aar, før de Ting, som henhøre til denne Klode, bleve viste Moses, levede en anden stor Profet, bekjendt for de Sidste-Dages Hellige som Jareds Broder, og han var velsignet af Herren paa lignende Maade. Ja, det blev endog forundt ham at se den forudbeskikkede Frelsers aandelige Legeme inden hans Komme i Kjødet, og dette hans Legeme var saa ligt et Menneskes Legeme i Form og Udseende, at Profeten troede, at han saa' et Legeme af Kjød og Blod. Han saa' først en Finger og senere hele Legemet — Alt i Aanden. Mormons Bog siger om denne overordentlige Tilkjendegivelse:

„Og det skete, at da Jareds Broder havde sagt disse Ord, se, da udstrakte Herren sin Haand og rørte ved Stenene med sin Finger, den ene efter den anden, og Sløret blev borttaget fra Jareds Broders Øjne, og han saa' Herrens Finger; og den var som et Menneskes Finger, ligesom Kjød og Blod; og Jareds Broder faldt ned for Herren; thi han blev slaaet af Frygt.

Og Herren saa', at Jareds Broder var falden til Jorden; og Herren sagde til ham: Rejs dig, hvorfor faldt du til Jorden?

Og han sagde til Herren: Jeg saa' Herrens Finger, og jeg frygtede for, at han skulde slaa mig; thi jeg vidste ikke, at Herren havde Kjød og Blod.

Og Herren sagde til ham: Formedelst din Tro har du set, at jeg skal paatage mig Kjød og Blod; og aldrig er noget Menneske kommen for mig med saa stor Tro, som du har; thi var det ikke saa, kunde du ikke have set min Finger. Saa' du mere end dette?

Og han svarede: Nej, Herre, viis dig for mig.

Og Herren sagde til ham: Tror du de Ord, som jeg skal tale?

Og han svarede og sagde: Ja, Herre, jeg veed, at du taler Sandhed, thi du er en sanddru Gud og kan ikke lyve.

Og da han havde sagt disse Ord, se, da viste Herren sig for ham og sagde: Fordi du veed dette, er du gjenløst fra Faldet; derfor er du bragt tilbage for mit Ansigt, og derfor viser jeg mig for dig.

Se, jeg er den, som var beredt fra Verdens Begyndelse af til at forløse mit Folk. Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er Faderen og Sønnen. I mig skulle alle Mennesker have Lys for evigt, ja, de, som ville tro paa mit Navn; og de skulle vorde mine Sønner og mine Døtre.

Og aldrig har jeg vist mig for noget Menneske, som jeg har skabt; thi aldrig har Mennesket troet paa mig, som du har. Ser du, at du er skabt efter mit Billede? Ja, alle Mennesker bleve i Begyndelsen skabte efter mit eget Billede.

Se, dette Legeme, som du nu ser, er min Aands Legeme, og Mennesket har jeg skabt efter min Aands Legeme; ligesom jeg ser ud for dig i Aanden, saaledes skal jeg vise mig for mit Folk i Kjødet". (Ether 3, 6—16.).

Behøves der mere for at overbevise os om, at Mennesket baade i Aand og Legeme er i Guds Billede og Lignelse, og at Gud selv er i Skikkelse af et Menneske. Da det guddommelige Væsen, som Jareds

Broder saa', paatog sig Kjød og Blod, havde det Udseende af en Mand, som besad „Legeme, Dele og Lidenskaber" lig andre Mænd, kun langt overlegen alle andre Dødelige, fordi han var Gud, ja, Guds Søn, Ordet, som blev Kjød: „I ham, hvem al Guddomsfylde bor". Og hvorfor skulde han ikke vise sig som en Mand? Det var jo hans Aands Udseende, og det falder naturligt at antage, at han behøvede en passende Bolig for den samme Aand. Han kom ind i Verden, som han havde lovet at komme (se 3. Nephi 1, 13.), som et lille Barn for siden at voxe og udvikles gradvis, indtil han naaede sit aandelige Væsens Størrelse. Han kom, ligesom Menneskene vare komne i alle Tidsaldre før, og ligesom de ere komne siden. Men, som før sagt, Jesus var Faderens Enbaarne i Kjødet.

Adam, vor store Stamfader, „det første Menneske", var ligesom Kristus en Aand, der existerede før, og ligesom Kristus paatog han sig ogsaa et passende Legeme, en Mands Legeme, og blev derved en „levende Sjæl". Læren om Forudtilværelse, der er saa tydeligt aabenbaret, især i de sidste Dage, spreder et underfuldt Lys over dette ellers saa mysteriøse Problem angaaende Menneskets Oprindelse. Det viser, at Mennesket som en Aand var avlet af himmelske Forældre og opvoxet til Modenhed i de evige Boliger, inden det kom til denne Jord i et dødeligt Legeme for at gjennemgaa en Prøvestand i denne Verden. Det lærer ogsaa, at alle Mennesker existerede i Aandeverdenen, før noget Menneske existerede i Kjødet, og at Alle, som have betraadt denne Jord siden Adam, have modtaget jordiske Legemer og ere derved blevne en „levende Sjæl" paa lignende Maade som han.

Der findes dem, som paastaa, at Adam ikke var den første Mand paa denne Klode, og at det oprindelige Menneske var en Fortsættelse af en lavere Orden i Dyreskabningen. Men dette er kun Menneskers Theorier. Guds Ord erklære: „Og den første Mand af alle Mennesker har jeg kaldet Adam, hvilket er mange". (Moses 1, 34. — Den Kostelige Perle). Derfor er det vor Pligt at respektere ham som den oprindelige Stamfader til vor Race. Det blev vist Jareds Broder, at alle Mennesker i Begyndelsen vare skabte efter Guds Lignelse, og hvad vi saa end mene om dets Betydning enten som Aand eller Legeme eller som begge, er der kun een Følgeslutning mulig, den nemlig, at Mennesket begyndte sit jordiske Liv i vor himmelske Faders Form og Lignelse.

Det er vistnok Sandhed, at Menneskets Legeme paabegynder sin Tilblivelse som en ubetydelig Embryo eller Sæd, der udvikles til et Foster, som til en bestemt Tid modtager sit Liv af den Aand, hvis Bolig det vil vorde, og Barnet, der fødes, udvikles videre til et fuldvoxent Menneske. Mennesket kan ikke med al sin Søgen udfinde eller udgrunde Gud. Uden Guds Aabenbaring vil Mennesket aldrig kjende eller fatte Sandheden, som den er, angaaende Begyndelsen til Menneskets Liv; Herren

maa aabenbare sig selv; ellers forblive vi i Mørke desangaaende. Det samme gjælder Oprindelsen af Adams Slægt; Gud alene kan give os det tilkjende. Dog ere enkelte af disse Ting nu kjendte, og det er vor Pligt at annamme og beholde disse.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige bygger sin Tro paa guddommelig Aabenbaring, gammel saavelsom ny, og proklamerer, at Mennesket er Guds direkte og virkelige Afkom. Gud selv er en ophøjet Mand, fuldkommengjort og siddende paa sin Trone i Myndighed og Magt. Ved hans Almagts Kraft organiserede han Jorden og Alt, hvad derhen hører af Aand og Elementer, der existerede evigt samtidig med ham selv. Han dannede hver Plante, som voxer, og hvert Dyr, som aander, hver efter sit Slags aandelig eller timelig — „det, som er aandeligt, i Skikkelse af det, som er timeligt, og det, som er timeligt, i Skikkelse af det, som er aandeligt". Han dannede Haletudsen og Aben saavelsom Løven og Elefanten; men disse dannede han ikke i sit eget Billede eller Lignelse; heller ikke begavede han dem med guddommelig Intelligens. Ikke destomindre vil den hele Dyreskabning blive fuldkommengjort og fortsætte sin Formerelse herefter hver efter sit Slags i „bestemt Orden og i sin egen Sfære" og vil nyde evigvarende Fred og Lyksalighed. Denne Sandhed er bleven meddelt os i denne Uddeling. (Se Pagtens Bog 77, 3.)

Mennesket er Guds Barn og Afkom, dannet efter hans guddommelige Skikkelse og begavet med guddommelige Egenskaber, og ligesom et nyfødt og spædt Barn af en jordisk Fader og Moder med Tiden kan voxe op og blive en fuldstændig Mand eller Kvinde, saaledes vil det spæde og ufuldstændige Afkom af himmelske Forældre blive i Stand til i Tidernes og Evighedernes Løb ved Prøver og Erfaringer at udvikles og forvandles til en Gud.

Joseph F. Smith,
John R. Winder,
Anthon H. Lund,

Første Præsidentskab for Jesu Kristi Kirke
af Sidste-Dages Hellige.

Tankesprog.

Højt op til Lysets og til Kunstens Hjem!
Dybt ned i Tankens dybe, rene Vande!
Vidt frem til fremmede, til fjærne Lande!
Højt op, dybt ned, vidt frem!

Onsdag den 15. December 1909.

Helliget vore hedengangne Brødres Minde.

Inden vi slutte denne Aargang af „Stjernen", ønske vi at mindes to af vore ædle Brødre, som have nedlagt deres Liv, medens de i Missionsmarken anvendte deres Tid og Evner i Sandhedens Tjeneste.

Oliver A. Hansen. Charles Martinsen.

Enkelthederne angaaende deres Sygdom og dødelige Afgang ere meddelte i „Stjernen" Nr. 1 og 3. Vi bringe her deres Billeder og ville kun minde om, at disse to Ældsters Liv og Virksomhed staar som et lysende og værdigt Monument i den Kreds, hvor de arbejdede som Missionærer. Broder Charles Martinsen blev født i Norge for 45 Aar siden. Han rejste med sine Forældre til Utah som en ung Dreng og ankom til Bergen, Norge, som Missionær i Maj 1907. I denne Konference virkede han, indtil han under et Besøg i Stavanger blev angrebet af Blindtarmsbetændelse, der nødvendiggjorde en Operation, som

havde Døden til Følge; han døde Mandag den 12. Januar d. A., omgivet af sympatetiske Medarbejdere og Venner. Liget balsameredes og bragtes til Hjemmet i Koosharem, Utah, hvor det stedtes til Hvile i den samme Jord, hvor hans Forældre ligge begravede.

Broder Oliver A. Hansen var kun 22 Aar gammel og var en livsglad, haabefuld og energisk Yngling, hvis hele Sjæl var i det Arbejde, han var bleven kaldet til at udføre, og det var kun ugjerne og med stor Bedrøvelse, at han indvilgede i at forlade Missionsmarken i Kristiania Konference; men en alvorlig Forkjølelse i Forening med en Hjertefejl tvang ham til at sige sine Venner i Norge Farvel for den 11. November 1908 at tiltræde den lange Rejse hjem til Utah, hans Fødeland, som han glad og lykkelig havde forladt for 12 Maaneder siden i det Haab at kunne vende hjem til sine Forældre og Søskende med Hæder og Ære efter en vel udført Mission. Men Herren havde bestemt det anderledes. Allerede ved Landstigningen i Boston var han meget medtagen, og i Chicago maatte han indlægges paa et Hospital, hvor han udaandede den 29. samme Maaned. Hans jordiske Levninger bragtes hjem til Bear River City, hvor de under stor Deltagelse stedtes til Hvile. Frelserens Ord vare: „Ingen har større Kjærlighed end denne, at En sætter sit Liv til for sine Venner." Det er dette, disse to Brødre have gjort; frivilligt, uden Løn og Betaling, forlode de deres Hjem i det fjærne Vest, hvis fredelige og smilende Dale de aldrig mere skulde faa at se i dette Liv, i den Hensigt at meddele deres Medmennesker den Kundskab, de selv havde om en højere og bedre Livsførelse for at opnaa Lyksalighed i dette Liv og Salighed i det tilkommende.

Hædret og velsignet skal deres Minde være!

En glædelig og velsignet Jul

ønsker „Stjernen" alle sine Læsere. Atter nærmer sig denne Aar efter Aar tilbagevendende smukke Fest med sit Juletræ, behængt med Lys og rige Gaver for Store og Smaa; selv Dyrene i Stalden og Fuglene under Himlen skulle vide, det er Jul; Krybben fyldes, og Julenegene hænges op. Den velstillede Rigmands Kjærlighed nærmer sig den fattige Mands Arne. Alle skulle erindres og forsynes; Ingen skal glemmes. Festen danner en smuk Afslutning paa det gamle Aar, saa at det ved Englekorets harmoniske Sang: „Ære være Gud i det Høje! Fred paa Jorden! og i Mennesket en Velbehagelighed" kan stige ned i sin Grav og overlade til det nye Aar at bringe Sangens Ord til Virkeliggjørelse; men da vi hver især ere Rollehavende paa Livets store Verdensscene, afhænger Udfaldet af os selv. Hvis vi ere fuldt forvissede om, at Ver-

dens Frelser virkelig saa' Lyset i Bethlehem for 1909 Aar siden, saa lad ogsaa os juble med Alt og Alle, som takke Gud for den største og vigtigste Tildragelse, der er nedskrevet paa Historiens Blade, og lad os gjøre vort til Fred paa Jorden og en gjensidig glædelig Jul.

Søndagsskolernes Program for Januar 1910.

4. Klasse.

1. Lektie: Kong Lamoni, hans Hustrus og hans Folks Omvendelse. Alma 18. og 19. Kap.
2. Lektie: Et voldsomt Møde mellem Lamoni og hans Fader — Frigivelse af Ammons Brødre. Alma 20. og 21. Kap.
3. Lektie: Den gamle Konges Omvendelse — hans Proklamation til Folket. Alma. 21., 22. og 23. Kap.

Til Søndagsskolernes Bestyrelser.

Med det nye Aars Begyndelse ville Søndagsskolernes Bestyrelser erindre, at afvigte Aars Lektier, som de findes i denne Aargang af „Stjernen", ville være at benytte saaledes: 1. Klasse bruger 2. Klasses Lektier, 2. Klasse bruger 3. Klasses, 3. Klasse bruger 4. Klasses, og 4. Klasse faar nye, som publiceres en Gang hver Maaned som sædvanlg.

„Den Kostelige Perle"

foreligger nu færdig fra Pressen og vil om faa Dage være at erholde fra de forskjellige Missionærer i deres respektive Distrikter. Prisen er efter Indbindingen henholdsvis 50 og 75 Øre. Første Oplag af denne værdifulde Bog er for længe siden udsolgt, og det nu foreliggende er revideret og forsynet med oplysende Noter. Den billige Pris muliggjør det for Enhver at komme i Besiddelse af Bogen, og vi anbefale den derfor baade til de Hellige og Udenforstaaende.

Efteraarskonferencen i Trondhjem

tog sin Begyndelse den 23. Oktober om Aftenen Kl. 8,30 i et lejet Lokale, Gamle Kongevej Nr. 6. Tilstede vare 11 Missionærer af det arbejdende Præstedømme, Konferencepræsident Soren Andersen og Missionspræsident Andrew Jenson fra Kjøbenhavn samt mange Hellige.

Mødet aabnedes med Salmen: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre". Bøn af Ældste Ingwat G. Henricksen, derefter Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst". Efter at Præs. Andersen havde budt de Forsamlede Velkommen og udtrykt sin Glæde over denne Lejlighed til paany at mødes i Konference, aflagde følgende Ældster Rapport over Stillingen i deres respektive Arbejdsmarker: Hans C. Johnson fra Namsos, Carl N. Skanchy fra Røros, Jens E. Rasmussen fra Narvik og Ingwat G. Henriksen fra Tromsø. Præs. Andersen aflagde ligeledes Rapport over Stillingen i Konferencen. Han havde berejst hele Konferencen og været saa langt Nord paa som til Vardø, og han havde besøgt alle Grenene. Stillingen var efter hans Mening god, naar alle Forhold tages i Betragtning, og de Hellige, som findes spredte paa disse lange Strækninger, ere som Regel gode og hengivne til deres Tro, og de glæde sig i Sandheden. I den forløbne Sommer har Arbejdet især i Trondhjem haft god Fremgang, og Udsigterne for Vinteren ere lovende.

Missionspræs. Jenson benyttede det øvrige af Tiden. Han udtalte sin Glæde over, at han nu for tredie Gang havde Lejlighed til at besøge gamle Nidaros, og gik derefter over til at omtale den Rejse, som han sidste Sommer sammen med Apostel Chas. W. Penrose foretog helt op til Vardø. Broder Penrose er den første Apostel i denne Uddeling, som har været nordenfor Polar Cirklen; men det gik med ham som med Paulus i gamle Dage, Folket, som han besøgte, vurderede ham ikke; han haabede imidlertid at opleve den Dag, da ogsaa Folket i det fjærne Nord vilde indse Nødvendigheden af at adlyde Kristi Evangelium og ikke tage Menneskelærdomme som Rettesnor. Derefter omtalte han Mormonismens Fremgang paa alle Omraader, selv i Lande som Tyskland, hvor Lovene ere saa vilkaarlige overfor Mormonmissionærne. Mødet sluttedes med Salmen: „Før Jorden frem af Kaos sprang". Taksigelse af Oliver M. Munk.

Søndag Formiddag var overladt Søndagsskolerne. Mødet aabnedes med Salmen: „Da du styrket fra dit Leje". Bøn af Ældste David Christiansen. En god Rapport angaaende Trondhjems Søndagsskole blev aflagt af Bestyreren, Hans J. Karlsen; han følte sig opmuntret til fortsat Flid ved de Frugter, som allerede vare komne tilsyne. Et Program af forskjelligt Indhold blev udført af Rosa Johannesen, Petra Karlsen, Gerda Kristiansen, Karl Krokseth og Trygve Krokseth. Ældste Alvin E. Olsen og Præs. Andrew Jenson gjorde derpaa nogle rosende og opmuntrende Bemærkninger. Mødet sluttedes med Sangen: „Der er Skjønhed paa vor Jord". Taksigelse af Præs. Søren Andersen.

Eftermiddagsmødet afholdtes Kl. 4 i Good-Templar Lokalet og aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde". Bøn af Ældste Carl N. Skanchy. Ældsterne David Christiansen og Oliver M. Munk vare de første Talere; de dvælede især ved Nødvendigheden af at lyde Gud og holde hans Bud, dersom vi skulle vente Belønningen, som er Salighed.

Præs. Søren Andersen oplæste derpaa Rapporten over det Arbejde, der var bleven udført i de forløbne 6 Maaneder; han roste Missionæ-

rerne for deres Flid og Trofasthed i deres Virksomhed og bar derpaa Vidnesbyrd om den Vished, han besad angaaende Sandheden af de Lærdomme, vi som Herrens simple og ringe Sendebud forkynde til Verden. Præs. Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden til i et klart og tydeligt Foredrag at bevise ved den hellige Skrift og ved autentisk Historie, at et almindeligt Frafald var ikke alene bleven forudsagt, men det var konstateret, at det havde fundet Sted; hvis Frafaldet imidlertid var sket, saa var en Gjenoprettelse af Evangeliet nødvendig, og han bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet var gjengivet i vor Tid ved hellige Engle. Efter en Sang sluttedes Mødet med Bøn af Ældste Hans C. Johnsen.

Søndag Aften afholdtes Møde i det førstnævnte Lokale; det aabnedes med Sangen: „O Brødre, Søstre, lad os saa." Bøn af Ældste O. M. Munk, hvorefter Sangen: „Fader vor paa Himlens Trone". Den første Del af Tiden benyttedes af Ældsterne Leo M. Greenhalgh og Albert N. Hagen. Derefter forklarede Præs. Jenson Kirkens Organisation og Maaden, hvorpaa vi vælge vore Embedsmænd. Han foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter samt Missionsautoriteterne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket Alt blev enstemmigt vedtaget. Derefter oplæste han en Liste over Missionærernes Beskikkelser for de næste 6 Maaneder som følger: Søren Andersen til at være Præsident over Trondhjems Konference saavelsom Forstander over Trondhjems Gren med Alvin E. Olsen som Konferencesekretær og som Medarbejdere i Grenen Ingwat G. Henricksen, Albert N. Hagen og Andrew H. C. Otteson.

Namsos Gren: Hans C. Johnson som Forstander med Jens E. Rasmussen som Medarbejder.

Røros Gren: Carl N. Skanchy som Forstander med James M. Jensen som Medarbejder.

Tromsø Gren: Oliver M. Munk som Forstander med Leo M. Greenhalgh som Medarbejder.

Vardø Distrikt: Heber J. Hansen og Karl J. Knudsen.

Ældste David Christiansen løstes fra at være Konferencesekretær og forflyttedes til at virke i Kjøbenhavns Konference. Præs. Jenson optog det øvrige af Tiden og talte om Guds Handlemaade med sine Børn paa Jorden; han beviste, at Aabenbaring fra Gud er ligesaa nødvendig i vor Tid som i Petri og Pauli Tid. Mødet sluttedes med Salmen: „Naar Synden vil mit Sind besnære". Taksigelse af Jens E. Rasmussen.

Mandag Formiddag afholdtes et meget interessant Præstedømsmøde, hvor hver Ældste fik Lejlighed til at meddele sine Følelser og Erfaringer fra sin Virkekreds. Alle vare glade for det, de havde været i Stand til at udføre, og de vare villige til at fortsætte med Flid og Hengivenhed i det gode Arbejde. Præs. Andersen sagde, at Konferencen var i en bedre Stilling nu, end den havde været i lang Tid; han satte stor Pris paa de Bestræbelser, som lagdes for Dagen saavel af Ældster som af Hellige til baade i Ord og Gjerning at prædike Evangeliet.

Præs. Jenson var særdeles tilfreds med de aflagte Rapporter og Ældsternes Udtalelser. Han takkede dem for deres Arbejde og opmuntrede Enhver til at vedblive i det Gode og vandre med en god Samvittighed for Gud og alle Mennesker. Mødet sluttedes med Bøn af Præs. Andrew Jenson.

Mandag Aften samledes de Hellige i Kvindelig Hjælpeforening til Nadvermøde, der aabnedes med Salmen: „Før Jorden frem af Kaos sprang." Præs. Andersen forklarede Nadverens Betydning, hvorefter det hellige Maaltid omdeltes. Derefter aflagde Søster Julia Andresen Rapport over Trondhjems Kvindelige Hjælpeforening, medens Ældste Hans C. Johnson afgav Rapport over Kristianssunds og Jens E. Rasmussen over Narviks Forening.

Præs. Jenson formanede de Hellige til at være paapasselige i alle deres Handlinger og ære Gud i Ord og Gjerning; han forklarede Velsignelserne ved Efterlevelse saavel af Tiendeloven som af alle Guds Bud. Mødet sluttedes med Salmen: „O, min Fader, du, som kjender". Bøn af Præs. Andrew Jenson.

David Christiansen,
Konferencens Sekretær.

Missionærernes Rapport for November 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
James A. Johnson	Aalborg	18	11461	385	5126	627	72			1
Isaac A. Jensen	Aarhus	19	12383	206	7208	690	112	7*		
James J. Larsen	Kjøbenhavn	24	23533	690	18309	744	70	5		3
Ole J. Sitterud	Bergen	14	9386	177	4255	283	54			
John H. Berg	Kristiania	24	16467	200	7467	774	137	8		3
Søren Andersen	Trondhjem	15	6264	199	1916	246	47	3		
Totalsum for Missionen		114	79494	1857	44281	3364	492	23		7

* 4 af disse tilhøre Oktober, men bleve ikke rapporterede.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).